

RESSÒ DE LA PARAULA

Un mes amb les missions

En la vida de sant Josep Oriol hi ha una anècdota que ens resulta avui molt significativa. Amb una edat avançada i molt de camí espiritual recorregut, va sortir caminant de pressa des de Barcelona cap al nord, sense un cèntim a la butxaca, el rostre una mica trasbalsat, amb ànim decidit. La Providència va fer que dos sacerdots el reconeguessin i s'interessessin per les seves intencions: volia anar a Jerusalem, predicar als pagans i sofrir el martiri. El van convèncer que tornés i preparés millor el viatge...

Recordem amb quina freqüència aquests gestos es veuen en les vides de molts i grans sants de l'època gloriosa de santedat i evangelització del s. XVI. Sant Ignasi de Loiola, sant Francesc Xavier, santa Teresa d'Àvila, sant Joan d'Àvila, sant Lluís Bertran, sant Pere Clavé, els màrtirs del Japó, Corea, la Xina, etc. I altres testimoniatges més recents, com ara el de Carles de Foucauld i la gran eclosió de generositat que va despertar en el clergat de tota Espanya, la crida que els va dirigir Joan XXIII a la missió a Hispanoamèrica durant els anys anteriors al Concili Vaticà II, quan entre nosaltres hi havia una gran abundància de vocacions.

Aquests i molts altres testimoniatges permeten preguntar-nos per què hi ha una relació tan estreta entre la santedat i la voluntat d'anar a la missió lluny de la pàtria.

Hi ha una raó clara: la santedat, l'obra de l'amor de Déu en nosaltres, entre altres efectes, «eixam-

OMP

pla el cor». El sant se sent molt constret i tancat en els límits «naturals» de la seva família, el seu poble, la seva cultura, la seva nació, la seva petita església; i sent alhora un impuls irresistible a anar més enllà, com si busqués l'infinit del Déu a qui estima. Fins a aquest punt l'autèntic missioner en el fons relaciona la seva voluntat d'anar a missions amb la voluntat de donar la vida radicalment, és a dir, el martiri.

Precisament la profunda experiència de sentir «el cor dilatat» va unida en l'oració dels salms, com si fos una condició indispensable, a la doble exigència: d'una banda, de complir la Llei de l'amor i, per un altra, d'afrontar els sofriments i contradiccions de la vida (cf. *Sl* 118,32; *Sl* 13,2-6; *Sl* 4,2). Ho entenem perfectament. És un mateix amor el que ens porta a complir la Llei i el que ens fa capaços de donar la vida, sobretot enmig del sofriment. Pau VI, al cap de pocs dies de ser elegit pa-

pa, va rebre la visita commovedora dels seus paisans de Brescia, que es lamentaven d'«haver perdut la seva proximitat» per tal de servir «lluny» el Senyor. Ell, citant sant Agustí, els va transmetre un únic missatge: «que s'eixamplin els espais de l'amor».

És la mateixa experiència que fonamenta l'ésser missioner a l'Església. En aquest mes dedicat a les missions recordem que tots i cadascun dels batejats portem dins un do que busca expandir-se més enllà dels límits naturals de la pàtria, la família, la cultura pròpia. És la força que activa la missió evangelitzadora de tota l'Església.

Tenim el mandat que Jesús Ressuscitat ens va donar: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (*Mt* 28,19). Nosaltres ho vivim com qui gaudeix d'un bé immens i no pot resistir l'impuls de compartir-lo amb el món sencer. Com qui va convidant a tothom, especialment els qui són lluny, a formar part de la pròpia família: «Vine, trobaràs llum i vigor per a viure amb esperança! Trobaràs la raó per a viure, la força per a obrar i la fermesa per a esperar.»

«Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (*1Tm* 2,4). Així encomana Pau l'esperit missioner al seu deixeble Timoteu. Nosaltres, que ja tenim notícia d'aquesta veritat, voldríem portar-la en el cor i deixar que hi fructifiqui.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Recollint aspiracions universals de la humanitat

Els documents del Concili Vaticà II, i la Constitució *Gaudium et Spes* especialment, contenen principis, reflexions, trucades i afirmacions que recullen aspiracions universals de la humanitat, afirmacions que porten a possibilitar el diàleg en un món plural i impulsores del reconeixement i el respecte a la dignitat humana.¹

Lluny de mirar el món i les ciències com a enemics, el Concili va llançar l'Església al diàleg, a la recerca, a potenciar les possibilitats que ofereix el nostre món, buscant sempre el bé del gènere humà. «Les persones i els grups socials estan assedegats d'una vida plena i d'una vida lliure, digna de l'home, posant al seu servei les immenses possibilitats que els ofereix el món actual (...).»

El món modern apareix alhora poderós i feble, capaç del millor i del pitjor, ja que té obert el camí per a optar entre la llibertat o l'esclavitud, entre el procés o el retrocés, entre la fraternitat o l'odi. L'home sap molt bé que està a la seva mà el dirigir correctament les forces que ell ha desencadenat, i que poden aixafar-lo, servir-lo. Per això s'interroga a si mateix. «Com més creix la potència de l'home, més àmplia és la seva responsabilitat individual i col·lectiva». Aquestes últimes afirmacions podríem pensar que estan extretes per exemple del *Principi de responsabilitat* de Hans Jonàs, però, formen part de la constitució *Gaudium et Spes*.

El Concili Vaticà II va obrir «les finestres» de l'Església i va afirmar amb força que «els goigs i les espe-

rances, les tristeses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i de tots els que pateixen, són alhora els goigs i esperances, tristeses i angoixes dels deixebles de Crist. No hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor».

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència
«Bioètica del Concilio Vaticano II
hasta hoy: oportunidades y límites»
I Congrés Mundial de Bioètica,
El Escorial, 2017

¹ Concili Vaticà II. *Gaudium et Spes*, Missatge dels Pares del Concili Ecumènic Vaticà II a tots els homes, 21 d'octubre de 1962.

ECO DE LA PALABRA

Un mes con las misiones

En la vida de san José Oriol hay una anécdota que nos resulta hoy muy significativa. Con edad avanzada y mucho camino espiritual recorrido, salió andando de prisa desde Barcelona hacia el norte, sin un céntimo en el bolsillo, la cara algo transpuesta, con ánimo decidido. La Providencia hizo que dos sacerdotes le reconocieran y se interesaran por sus intenciones: quería ir a Jerusalén, predicar a los paganos y sufrir el martirio. Le convencieron de que regresara y preparara mejor el viaje...

Recordamos con qué frecuencia tales gestos se ven en las vidas de muchos y grandes santos de la época gloriosa de santidad y evangelización del s. XVI. San Ignacio de Loyola, san Francisco Javier, santa Teresa de Ávila, san Juan de Ávila, san Luis Bertrán, san Pedro Clavé, los mártires en Japón, Corea, China, etc. Y otros testimonios más recientes, como el de Carlos de Foucauld y la gran eclosión de generosidad que despertó en el clero de toda España, la llamada que les dirigió Juan XXIII a la misión en Hispanoamérica durante los años anteriores al Concilio Vaticano II, cuando entre nosotros existía una gran abundancia de vocaciones.

Estos y otros muchos testimonios permiten preguntarnos por qué hay una relación tan estrecha entre la santidad y la voluntad de ir a la misión lejos de la patria.

Hay una razón clara: la santidad, la obra del amor de Dios en nosotros, entre otros efectos, «ensancha el corazón». El santo se siente muy constreñido y encerrado en los límites «naturales» de su familia, su pueblo, su cultura, su nación, su pequeña iglesia; y siente un impulso irresistible a ir más allá, como si buscara el infinito del Dios a quien ama. Hasta ese punto el auténtico misionero en el fondo relaciona su voluntad de ir a misiones con la voluntad de dar la vida radicalmente, es decir, el martirio.

Precisamente la profunda experiencia de sentir «el corazón dilatado» va unida en la oración de los salmos, como si fuera una condición indispensable, a la doble exigencia: por un lado, de cumplir la Ley del amor y, por otro, de afrontar los sufrimientos y contradicciones de la vida (cf. *Sal 118,32; Sal 13,2-6; Sal 4,2*). Lo entendemos perfectamente. Es un mismo amor el que nos lleva a cumplir la Ley y el que nos hace capaces de dar la vida, sobre todo en medio del sufrimiento. Pablo VI, a los pocos días de ser elegido papa, recibió la visita conmovedora de sus paisanos de Brescia, que se lamentaban de «haber perdido su proximidad» para servir «lejos» al Señor. Él, citando a san Agustín, les transmitió un único mensaje: «que se ensanchen los espacios del amor».

Es la misma experiencia que funda el ser misionero en la Iglesia. En este mes dedicado a las misiones recordamos que todos y cada uno de los bautizados llevamos dentro un don que busca expandirse más allá de los límites naturales de la patria, la familia, la cultura propia. Es la fuerza que activa la misión evangelizadora de toda la Iglesia.

Tenemos el mandato que Jesús Resucitado nos dio: «Id y haced discípulos a todas las gentes, bautizándo-les en el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo» (*Mt 28,19*). Nosotros lo vivimos como quien goza de un bien inmenso y no puede resistir el impulso de compartirlo con el mundo entero. Como quien va invitando a todos, especialmente a los que están lejos, a formar parte de la propia familia: «¡Ven, hallarás luz y vigor para vivir con esperanza! Hallarás la razón para vivir, la fuerza para obrar y la firmeza para esperar.»

«Dios quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad» (*1Tm 2,4*). Así contagiaba Pablo el espíritu misionero a su discípulo Timoteo. Nosotros, que ya tenemos noticia de esa verdad, quisiéramos llevarla en el corazón y dejar que allí fructifique.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Llevat dins la massa

Aquest és el nom d'un nou programa a Ràdio Estel, de 25 minuts, que s'emeta tots els divendres a les 17.30 h i va començar el 20 de setembre passat. El programa, impulsat pel Secretariat interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya, vol explicar la realitat, les experiències i les vi-

vències a l'entorn de la Pastoral Obrera i el món del treball.

Està conduït per la periodista Àngela Rodríguez i hi haurà espais específics com ara recursos i activitats per ampliar informació sobre els temes abordats o la lectura d'enunciats de la Doctrina Social de l'Església que, en paraules del director del Secretariat Interdiocesà de la POC, Pepe Rodado, és «un petit tresor poc conegut, resultat de la reflexió que l'Església ha anat fent des de les realitats humanes i socials on està present, contrastada amb l'Evangelí».

El nom del programa «Llevat dins la pasta» prové «d'una expressió de Jesús, en una de les seves paràboles sobre el Regne de Déu, que podem trobar a l'evangelí de Mateu (13,33) i de Lluc (13,20-21). És també una expressió que defineix una manera de ser en el món: la manera de ser dels laics i laiques cristianes en el món seguint Jesús», aclareix Pepe Rodado. El programa compta amb un equip de producció format per membres de moviments apostòlics especialitzats que formen part de la Pastoral Obrera com ara l'ACO (Acció Catòlica Obrera), la GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica), la JOC (Joventut Obrera Cristiana) o el MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica).

Àngela Rodríguez, presentadora del programa

► **Inici de curs amb els treballadors de la Cúria.** El 18 de setembre va marcar d'alguna manera l'inici de curs per als treballadors i voluntaris de la Casa de l'Església, perquè va ser l'ocasió de posar en mans de Déu el treball per l'Església diocesana des de la seva seu, amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, a la capella de la Casa.

A posteriori, també va haver-hi temps per a una reunió del bisbe Agustí i els treballadors en la qual, a més d'algunes informacions pertinents per al millor funcionament dels serveis, també es va donar un espai de diàleg amb el Bisbe que, com sempre, va donar raó de la motivació més profunda dels qui treballen a la Cú-

ria: la vocació de servei a l'Església local.

► **Sessions formatives de la Delegació d'Ensenyament.** Una vintena de mestres i professors van participar a la primera d'aquestes sessions, que va tenir lloc dissabte 28 de setembre, al matí, a la Casa de l'Església i que durant aquest curs pretén acostar l'art figuratiu contemporani als nostres docents i als nostres alumnes.

De la mà del professor Javier Clemente, els participants van aprofundir en la biografia i obra de l'artista Lucià Navarro, autor prolífic d'obres a la nostra diòcesi, que també es poden trobar en altres indrets, fins i tot a l'Uruguai i als EUA. Javier Clemente va ser

cofundador de la revista juvenil *Cavall Fort* i en aquesta sessió també van poder admirar algunes de les seves il·lustracions, com ara la seva interpretació de la Creació.

La propera cita d'aquest cicle de formació tindrà lloc el 30 de novembre.

► **Curs d'acompanyament espiritual per a laics.** Va començar el dissabte 28 de setembre a la Casa de l'Església, organitzat per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar, amb la participació de més de setanta persones de les diverses diòcesis de Catalunya. El curs el coordina el jesuïta David Guindulain i vol donar-los eines per a fer aquest servei eclesial.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Cal més força per reparar que per construir, per recomençar que per iniciar, per reconciliar-se que per estar d'acord. Aquesta és la força que ens dona Déu» (22 d'agost).

@Pontifex: «Que el Senyor obri els nostres cors a les necessitats dels pobres, dels que truquen a la nostra porta cercant el reconeixement de la seva dignitat com a persones» (22 d'agost).

@Pontifex: «Tots hem estat creats a imatge i semblança de Déu i tenim la mateixa dignitat. Detinguem l'esclavitut!» (23 d'agost).

@Pontifex: «Qui s'apropa a Déu no es desanima, tira endavant: recomença, torna a provar, reconstrueix» (26 d'agost).

XXV JORNADES DE FORMACIÓ I ANIMACIÓ PASTORAL

Església avui, reptes i camins

XXV Jornades de Formació i Animació Pastoral

Vicaria episcopal del Penedès-Anoia-Garraf
Arxiprestats de Vilafranca, Garraf, Anoia,
Piera-Capellades

Del 21 al 24 d'octubre 2019

Vilafranca del Penedès

Sala Mn. Vinyeta

De 21h a 22.30h

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Església avui, reptes i camins

Dilluns 21 d'octubre 21 h M^a del Mar Galceran i Peiró Pedagoga i coordinadora del projecte social "El lloc de la dona". Creients i no creients, camins de diàleg	Dimecres 23 d'octubre 21 h Jordi Pigem, Doctor en filosofia En què creuen els qui no creuen?
Dimarts 22 d'octubre 21 h Glòria Barrete i Vélez, Periodista especialitzada en informació religiosa Renovacions eclesials amb el Papa Francesc	Dijous 24 d'octubre 21 h Maria Assumpta Bargalló, Justícia i Pau Xarxa de Parròquies Eco-Solidàries

Aquest és el lema d'enguany per a les Jornades de Formació i Animació Pastoral, que tindran lloc a Vilafranca del Penedès del 21 al 24 d'octubre, per a tota la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf.

Aquestes jornades es realitzaran, com de costum, a la sala Mn. Vinyeta, dels locals parroquials de la Basílica de Santa Maria, de les 21 a les 22.30 h.

El calendari de les sessions previstes és el següent:

- Dilluns 21 d'octubre, a les 21 h. «Creients i no creients, camins de diàleg», a càrrec de Maria del Mar Galceran i Peiró, pedagoga i coordinadora del projecte social «El lloc de la dona».
- Dimarts 22 d'octubre, a les 21 h. «Renovacions eclesials amb el papa Francesc», per part de la periodista especialitzada en informació religiosa Glòria Barrete i Vélez.
- Dimecres 23 d'octubre, a les 21 h. «En què creuen els qui no creuen?», conferència de Jordi Pigem, doctor en filosofia.
- Dijous 25 d'octubre, a les 21 h. «Xarxa de Parròquies Eco-Solidàries», per part de Maria Assumpta Bargalló, representant de Justícia i Pau.

Mes Missioner Extraordinari

Com a pòrtic d'aquesta iniciativa convocada pel papa Francesc, vam tenir a la nostra diòcesi l'enviament missioner d'un matrimoni de joves de Sant Feliu, que marxen a Hondures a fer un servei missioner durant uns anys. L'Oriol Martínez i l'Andrea Malagarriga van ser «enviats» i beneïts pel bisbe Agustí durant l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç del 29 de setembre a la tarda.

I per endavant, tenim:

- 19 d'octubre, Tren missioner a Montserrat. Més informació: missions@bisbatsantfeliu.cat - tel. 936 327 630.
- 20 d'octubre, campanya del DOMUND «Batejats i enviats». Eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç, a les 19 h.

Trobada general d'Animadors de Cant

La XXXVIII trobada de tardor tindrà lloc enguany a Barcelona, acollida concretament a la Parròquia de la Mare de Déu de Núria, el cap de setmana del 19 i 20 d'octubre. El programa inclou una visita opcional a la Sagrada Família el dissabte al matí i una altra per a tothom a la Basílica dels Sants Just i Pastor, a més del tradicional concert, dissabte al vespre, i la celebració de l'eucaristia dominical cantada per tots els participants.

Aquestes trobades generals de tardor es van iniciar l'any 1971 i des de 1984 es realitzen amb continuïtat. Resseguint la nostra geografia, els animadors de cant s'han anat aplegant en diferents indrets per tal de participar en les seves realitats parroquials al llarg d'aquestes quatre dècades. Més informació: trobadasanimadorsdecant.cat

Pla Estratègic de Càritas 2019-2024

Dijous 26 setembre va tenir lloc la trobada d'inici de curs dels treballadors de Càritas Diocesana, a la mateixa seu, a la Casa de l'Església.

Va ser l'ocasió de presentar el Pla Estratègic per als propers cinc anys, fruit del recorregut de cinc anys com a tal Càritas Diocesana i de la primera Assemblea, celebrada al mes de març de 2018. Va ser l'ocasió també d'acollir el nou vicari episcopal per a Càritas, Mn. Ramon Maria Bosch, que pren el relleu a Mn. Anton Roca. El bisbe Agustí, saludant els presents, recordava el sentit del Pla Estratègic, vinculant-lo a la pròpia identitat de Càritas, que és ser instrument de l'amor concret i present avui de Jesucrist, que inclou necessàriament l'amor als més pobres i desfavorits, i expressava l'esperança que els nostres projectes «esdevin-

guin Pla Estratègic de Déu sobre el món, on els més necessitats trobin la seva glòria i dignitat».

FE D'ERRATES

- Al *Full Dominical* del 15 de setembre de 2019, a la necrològica sobre Mn. Isidre Gras, vam dir que va ser rector de Sant Miquel de Castellví de la Marca i havia de dir Castellví de Rosanes.
- Al *Full Dominical* del 29 de setembre de 2019, a la notícia «Comença el curs amb un nou vicari judicial» vam dir que l'acte de presa de possessió va tenir lloc el 13 d'octubre i havia de dir 13 de setembre.

Agraïm la col·laboració dels lectors del *Full Dominical* que el llegeixen atentament i ens han comunicat aquestes errades.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dimarts [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), verge carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Dimecres [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca

(†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), verge salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Galderic.

17. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Divendres [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, pa-

tró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

19. ■ Dissabte [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis preveres més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

Diuenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Som també leprosos nosaltres?

La lepra és un tipus de malaltia desagradable a la vista. Això fa que la gent s'aparti dels leprosos i més quan es pensava, com en temps de Jesús, que s'encomanava. Per això en la legislació d'Israel els leprosos eren declarats impurs i havien de viure apartats del culte i de la relació habitual amb altres persones: eren uns marginats totals. En temps de Jesús era una malaltia bastant estesa. Per això no ens estranya que tant la primera lectura com l'evangeli ens en parlin.

La primera lectura ens narra la guarició del leprós Naaman després de *banyar-se al Jordà*. Llavors vol recompensar el profeta Eliseu però aquest no accepta cap present del general sirià, no s'aprofita de la curació: *No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor*. Però aquesta guarició provoca la conversió de Naaman: *D'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor*. Arriba a la fe.

A l'evangeli, Jesús guareix deu leprosos però només un d'ells, *quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu, es prosternà als peus de Jesús i li donava gràcies*. Els altres nou ni se'n recorden de qui els ha curat. Per això diu Jesús: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?* I un cop més Jesús alaba la fe d'un samarità: *La teva fe t'ha salvat*. El samarità, que era doblement impur per a un jueu per la seva religió i la seva lepra, és l'únic que manifesta la fe autèntica i es mostra agraït al Senyor. Ser curat de la lepra era tornar a la vida com una persona. Podem dir que fa realitat el que diu Pau que demana que *els elegits aconseguixin la salvació*. Ell ha aconseguit la salvació més enllà de la guarició física. La nostra lepra és tot allò que ens margina o margina els altres: l'avarícia, el tancament en nosaltres, les crítiques als germans, la condemna dels qui són diferents... També Jesús ens ha d'alliberar de la nostra lepra.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç / sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor.»

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano: Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.»

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado.»